

TÄHEKE

**NR.11
1962**

Illustreerinud V. KOTKAS

A. SOKOLOVSKI

Kui Lenin raskesti haigeks jäi, ootasid kõik, et ta saaks ruttu terveks.

Lenin elas tol ajal Gorkis, kuid tema haigusest teadis terve maa. Ta sai iga päev töolistelt ja talupoegadelt sadu kirju. Neid luges talle ette öde Maria Iljinitšna. Tavaliselt tõi posti kohale kirjakandja, kuid mõnikord tulid kirju tooma

LENINI KIRSID

delegaadid. Need olid inimesed, keda talupojad ja töölised kirjaviimiseks valisid.

Uhel ilusal sügispäeval sõitis Vladimir Iljitši maja juurde viival puisteel veoauto. Kui see seisma jäi, ronis kuus inimest autokastist välja.

„Tulime Noginskist!“ ütlesid saabunud. „Oleme Gluhhovi tekstiilivabriku töölised. Tõime Iljitšile kirja!“

Sel päeval tundis Vladimir Iljitš end hästi ja arst lubas tal töolistega juttu ajada.

Gluhhovi tekstiilitöölised läksid erutatult trepist üles teisele korrusele. Vladimir Iljitš tuli neile vastu, juhatas külalised oma kabinetti, pani nad istuma ja hakkas siis pärima, kuidas vabrikus töö läheb.

„Hästi, Vladimir Iljitš,“ vastasid gluhhovlased. „Masinad on parandatud, puud talveks muretsetud, puuvilla on ka küllalt. Anname sel aastal riigile palju kangast.“

Enne lahkumist ütles üks tööline: „Me tõime teile, Vladimir Iljitš, kaasa ka kingi – kirsistikud. Tahaksime need parki istutada.“

Leninil oli hea meel ja ta palus kirsipuud istutada oma kabineti akna alla.

... Gorkis õitsevad kirsid igal kevadel. Kirsid õitsevad ka Noginski aedades. Samuti õitsevad nad 5. kooli aias. See kool asub üsna Gluhhovo kombinaadi lähedal ning töölised tulevad sageli pioneeridele ja oktoobrilastele külla. Uhel kohtumisel kuulsidki lapsed Gluhhovi vabriku delegaatide külaskäigust Vladimir Iljitši juurde.

Sellest ajast on möödunud palju aastaid. On kerkinud Gluhhovi puuvillakombinaadi uued hooned, ja kudumismasinad ei tööta enam ammu aurujõul, vaid elektriga.

5. kooli naturalistid otsustasid koos vanempioneerijuhi ja bioloogia õpetajaga sõita Gorkisse, et vaadata, kas kirsid kasvavad seal ka praegu.

Uhel suvepäeval jõudsidki naturalistid Gorkisse. Nad leidsid kõrgete sammastega maja ja selle juurest kirsiaia.

Naturalistidel olid osavad käed. Nad olid harjunud puude eest hoolitsema. Vitja Kozlov võttis labida ja hakkas ettevaatlikult kaevama. Ka Slava Perfiljev ei jäänud temast maha – ta kobestas kirsipuude ümbert mulda, et soe suvehilm pääseks juurtele lähemale.

Kõigi jaoks jätkus tööd. Oli vaja kuivanud oksa lõigata, närbunud lehed ära korjata, teid puhastada.

Lapsed töötasid pargis öhtuni.

Ja kui tuli aeg ära sõita, otsustasid nad järgmisel suvel tagasi tulla ning puude eest jälle hoolitseda.

Kunstlikud mered

Illustreerinud O. SOANS

On päikesepaisteline suvepäev. Palginotil istuvad Aadi ja onu Jaan. Nende selja tagant paistavad betoonist valatud tamm ja hüdroelektrijaama valge hoone ning eemal Narva linna majad. Aga nende jalge ees laiub tasa lainetav vesi. See ulatub kaugele, nii kaugele, et Aadi vastaskallast ei näegi.

Aadi on esmakordselt Narvas ja sellepärast huvitab teda siin kõik, mis näha.

„Utle onu,“ küsib Aadi, „kus on Narva jõgi?“

„See ta ongi,“ näitab onu Jaan käega avarale veeväljale.

„Aga see ei ole ju jõe moodi, vaid lai nagu meri?“ imestab Aadi.

„Narva mereks“ teda kutsutaksegi,“

naeratab onu Jaan. „Jõe vaatasime linnas. Kui me lähesime edasi Peipsi järve poole, siis näeksime jälle jõge. Ka siin, kus me praegu istume, oli enne jõgi. Kuid siis tulid ehitajad ja tegid talle tammi ette. Vesi ei saanud enam edasi voolata, tungis üle kallaste ja ujutas üle suure maa-ala.“

„Miks seda tehti?“

„Selleks et me saaksime elektrit,“ vastab onu Jaan. „Kui tehti tamm, siis ehitati sinna ka hüdroelektrijaam. „Hüdro“ on kreeka keeles „vesi“. Tähendab, et see elektrijaam töötab veega. Tammis on ava, mille kaudu vesi voolab elektrijaama. Veel on nii tugev jõud, et paneb tööle masinad, mis valmistavad elektrit. Lõpuks voolab vesi kanalisse ja sealt oma tavalistele kallaste vahele.“

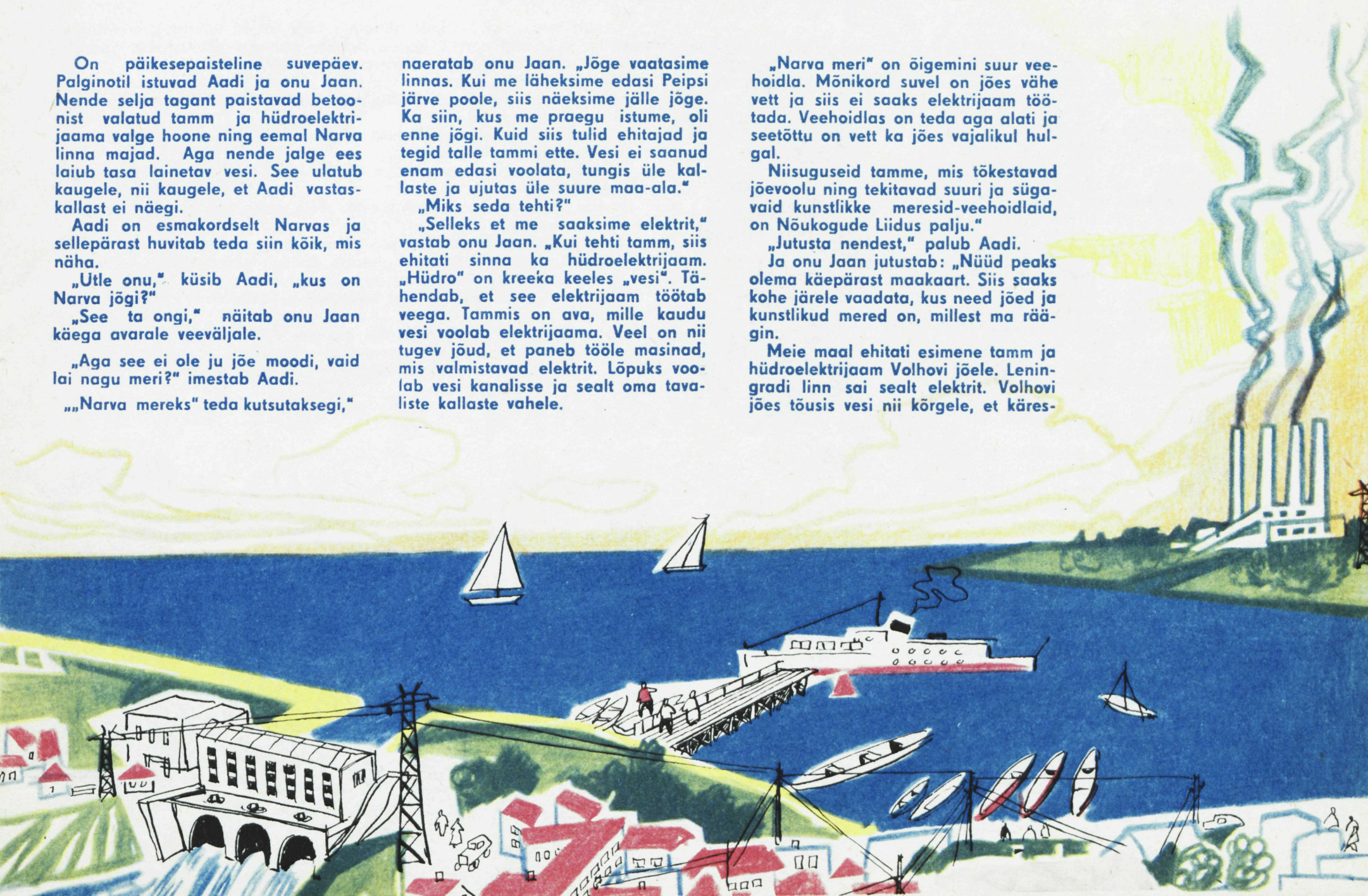
„Narva meri“ on õigemini suur veehoidla. Mõnikord suvel on jões vähe vett ja siis ei saaks elektrijaam töötada. Veehoidlas on teda aga alati ja seetõttu on vett ka jões vajalikul hulgal.

Niisuguseid tamme, mis tõkestavad jõevoolu ning tekitavad suuri ja sügavaid kunstlikke meresid-veehoidlaid, on Nõukogude Liidus palju.“

„Jutusta nendest,“ palub Aadi.

Ja onu Jaan jutustab: „Nüüd peaks olema käepärast maakaart. Siis saaks kohe järele vaadata, kus need jõed ja kunstlikud mered on, millest ma räägin.“

Meie maal ehitati esimene tamm ja hüdroelektrijaam Volhovi jõe. Leningradi linn sai sealt elektrit. Volhovi jões tõsis vesi nii kõrgele, et käres-

Kastan

tikud ujutati üle ja seal hakkasid laevad sõitma. Kanali abil ühendati Moskva jõgi Volga jõega. Et kanalis oleks vett vajalikul hulgal, rajati jõele paise ja veehoidlaid. Loodi suur kunstlik veekogu, mida rahvas kutsus „Moskva mereks“. Volgale tehti ette üha uusi tamme ja ehitati hüdroelektrijaamu. Suuremad neist on Kuibõševi ja Volgogradi linna lähedal. Sealt saavad elektrit Moskva ja paljud teised linnad ning külad. Tammid paisutavad vee kõrgele ja Volgal on nüüd mitu suurt kunstlikku merd. Kümme aastat tagasi avati Volga-Doni kanal. Doni jõgi tõkestati paisuga ja nii tekkis veel üks uus veehoidla – „Tsimlanski meri“. Kanalite, jõgede ja kunstlike merede kaudu võib nüüd Moskvast laevaga sõita Läänemerre, Valgesse, Kaspia, Aasovi ja Musta merre. Aga suvel, kui palavus teeb viljale liiga, juhitakse „meredest“ vesi kanalite kaudu põldudele.“

„Kuidas inimesed kunstlikke meresid loovad?“ küsib Aadi.

„See on raske töö. Kuid nõukogude rahval on paisude ehitamiseks kõik, mis vaja: teadmised ja võimsad masinad. Sammuv ekskavaator on viiekorruselise maja kõrgune. Kopp, millega ta võtab mulda, on nii suur, et sinna mahub sõiduauto. Tammide ehitamisel töötab ka pinnasepump. Selle masinaga võetakse ööpäevas maapinnast välja tuhat vagunitäit mulda. Veoautod on hiiglasuured, üksi rattad on täismehes kõrgused.“

Onu Jaan vaikib. Aga Aadi teab nüüd, miks nõukogude inimesed loovad kunstlikke meresid.

E. TALI

LÄTI
KIRJANIKU
M. STARASTE
MUINASJUTT

Illustreerinud E. PIKK

Oksalt kukkus maha kastanimugul. Kõik läksid temast suure ringiga mööda, sest nad kartsid sellise ogalise elukaga sõbrustada. Koosse suletud kastan muutus aina kurvemaks ja üksildasemaks.

Nii möödus mitu päeva.

Viimaks võttis kastan jõu kokku, purustas koore kolmeks osaks ja veeres rohusse. Kui kerge tal oli!

Siis märkas kastan väikest hiirt. „Tule vaata, kas minu kooretükk ei kõlba sulle kausiks?“ kutsus ta.

Tõepoolest, see oli tore kaus. Väike hiir tänas kastanit ja viis ühe kooretüki ära.

Hetke pärast märkas kastan konna. „Tule vaata, kas minu koor ei kõlba sulle laevaks?“ kutsus ta.

Tõepoolest, sellest sai hea laev! Konn tänas ja vedas teise kooretüki minema. Ta kükitas selsesse ja aerutas lõbusalt mööda tiiki.

Mõne aja pärast märkas kastan veel pörnikat.

„Tule vaata, kas minu kolmas kooretükk ei kõlba sulle majaks?“ kutsus ta jälle.

Tõepoolest, see sobis oivaliselt majaks. Pörnikas seadis enese kohe kooretüki alla elama ja oli kastanile väga tänulik.

Pruun kastan rohu sees rõomustas. Ta oli väga õnnelik.

Sillake

K. KANGUR

LAPSED LÄKSID MARJULE
MOODA SAMBLARADU.
SUURDE METSA VARJULE
JÄID, KUI ALGAS SADU.

JÄLLE PÄIKE KULDAB TEED,
AGA PIKI KRAAVI
VAHUTADES SAJUVEED
KIHUTAVAD TRAAVI.

KUIDAS LAPSED ÜLE SAID?
MIKK EI MÖELNUD KAUA –
OTSIMA LÄKS SEDAMAID,
LEIDIS PIKA LAUA.

SAIGI VALMIS SILLAKE...
VAADAKE VAID ETTE,
ÄRGE PIHUST PILLAKE
KORVIKESI VETTE!

K. Merilaas

KINDAKIRI

MAA OLI MÄRG JA METSAD UDUS,
ÕDE KAMBRIS KINNAST KUDUS.

KUDUS KINNAST KELLELE?
VÄIKSEMALE VELLELE.

UDUKARVA HALLIST LÕNGAST,
MAAKARVA MUSTAST LÕNGAST,

VIIE VILKA VARDAGA,
KUMNE KÄRME SÖRMEGA.

KURED LÄKSID – KURJAD ILMAD.
SÕSAR VARDALE LÕI SILMAD.

VIIMSED LEHED KAOTAS LAAS.
HANED LÄKSID – HALLAD MAAS.

ÕDE OLI NOBE NUKERDAMA,
KÄBE KINNAST KASVATAMA.

KERAS KOLME PÄSSU VILL,
HELEVALGE UTE VILL.

KUULED IGATSEVAT HUIGET –
JUBA LAHKUVAD MEIST LUIGED.

LUIGED LÄKSID – LUMI TEEL.
VELLEKESEL KÄRSIK MEEL.

VAHIB VÄLJA LÄBI RUUDU:
KINNASTEL ON PÕIDLAD PUUDU.

VEEREB VEEL UKS PÄEVAKE,
KULUB KULLA TUNNIKE.

ÕSELE KÕVA KULMA PIDAS.
LÕUNAKS PAKSULT PILVE VEDAS.

EGAS TALI TAEVA JÄÄ:
ESIMESED HELBED, NÄEI!

PALJAKASI NUUD EI MINDA,
SÕSARALT SAI SOOJAD KINDAD,

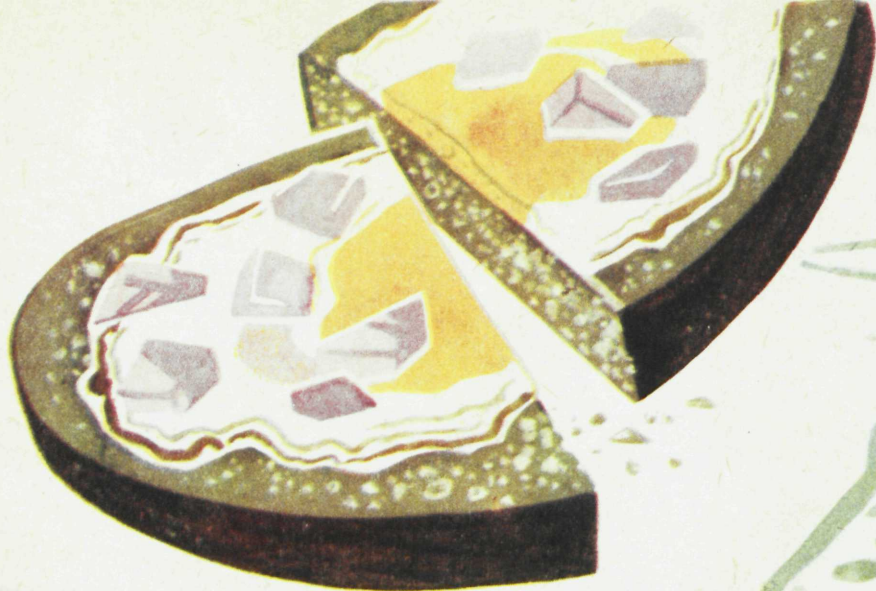
KINDAD KÄTTE VÄIKEMEES,
UDUKARVA HALLIST LÕNGAST,
MAAKARVA MUSTAST LÕNGAST,

SUURED VALGED TÄTRAD SEES.

Andu nõel

E. ESOP

TOIT EI MAITSE ANDILE:
„ANNAN ELEVANDILE!”
AGA KUMMIST LOOM ON KAVAL,
ÜLDSE OMA SUUD
EI AVA.
„MINE,
PAHA ELEVANTI!”
PÕLLETASKUT
UURIB ANT.
ONGI PUDRUTALDRIK TUHI!
VAATA –
VURRE MAIALT PÜHIB
PÕLLETASKUL KASSIMAIT!
„OLE, KIISU-MIISU, VAIT!”

Illustreerinud K. NIINEPUU

Kibe võileib

H. PUKK

Ühel pühapäeval läks täheke metsa seenele. Igaühel oli kaasas korb ja taskus võileib.

Seeni oli metsas palju. Küll pilvikuid, küll puravikke, küll kukeseeni. Aga kõige rohkem oli tumepruuni kübaraga männiriisikaid. Neid oli iseäranis tore korjata.

Viimaks jõuti metsast välja lagendikule. Siin vulises pöösaste vahel löbus kiira-käära ojake.

„Oi, kui ilus koht!“ hüüdis tähekesse juht Maret.

„Siin hakkame oma võileibu nosima!“

Nüüd äkki tundsid kõik, et kõhud ongi tühjaks läinud. Käed pugesid nagu iseenesest taskesse ja võileivapaberid hakkasid krabisema.

„Aga kõigepealt läheme oja äärde sulistama!“ hüüdis Maret.

Lapsed jooksid Maretiga kannul oja liivasele kaldale. Küll oli mõnus kättega jahedas vees pla-

distada! Maret soovitas veel liivast palle teha ja nendega kivide pihta märki visata.

Ainult Arvo pidas targemaks kohe sööma hakata. Võttis võileiva taskust ja harutas paberist välja. Siis kangutas võileivapooled laiali. Peab ju ometi teadma, mis seal vahel on! Oli praetud muna. Sellest vaatasid rosinat kombel vastu roosakad singitükikesed.

Arvo urgitses ühe singitüki välja ning pistis suhu.

Korraga läks poisi nägu krimpsu. „Ptüi!“ sülitas ta nii kõvasti, et oja äärest tulijad seisma jäid.

„Mis sul juhtus?“ küsis Maret.
„Kibe! Võileib on hirmus kibe!“ hädaldas Arvo.

„Vaata, kus lugu!“ vangutas Maret pead. „Lapsed, proovime, kas meie võileivad on ka kibedaks läinud?“

Proovisid. Uks suutäis, teine... Ei! Kibedat maiku küll ei olnud.

„Sa, Arvo, ei viitsinud meiega koos oja äärde tulla. Küllap sellepärast ongi sinu võileib kibe.“

Arvo tunnistas Maretit tükk aega kahevahel olles. Kas teeb nalja või räägib tõtt?

Siis kargas poiss üles ja jooksis oja äärde. Sulistas kättega vees nagu teised esiti. Tuli kähku tagasi, võttis võileiva, hammustas ja... ei olnudki enam kibe!

Imelik lugu, eks ole?

ARVA

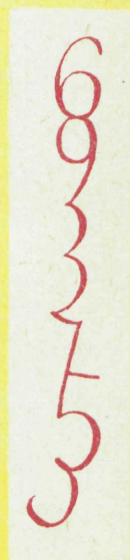
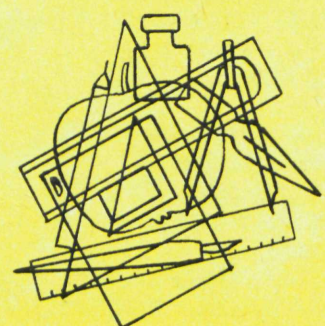
S	S	S	S	S
A	A	A	A	

KAMM-MÕISTATUS

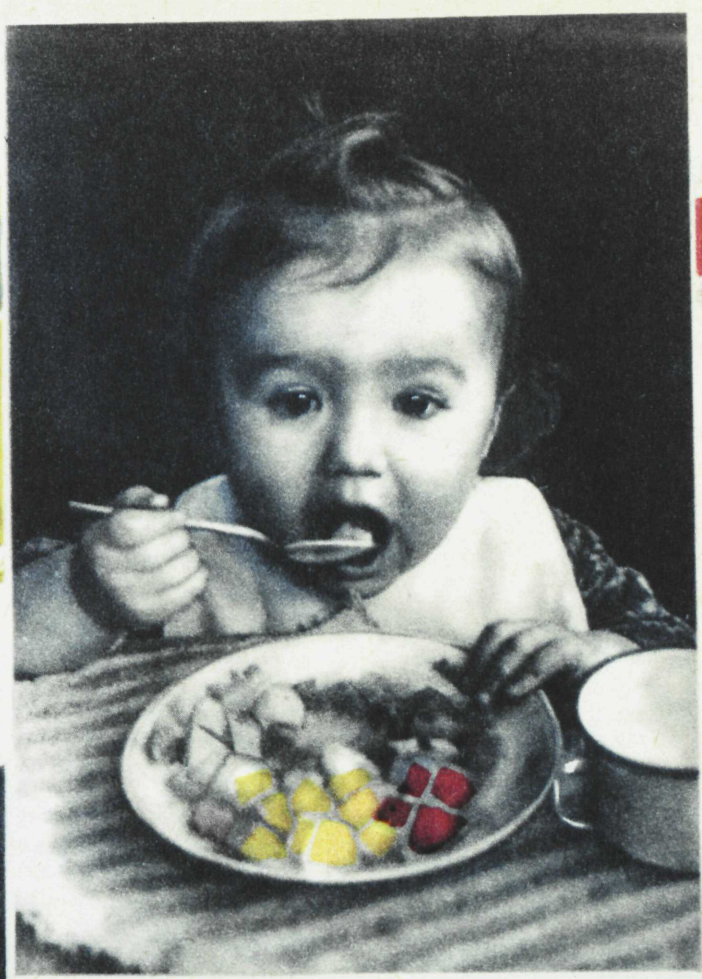

MITU NUMBRIT SA SIIT LEIAD?

MIS OLI PEETRI KOOLIKOTIS?

ARVA!

KULL MAITSEB HEA!

G. GERMANI fotod

V. SISKKA

ARVA ÄRA!

H. MAAL

MIDA
LAPSED

JOOVAD, SEDA SAAD TEADA, KUI
TÄHED NIMEKAARTIDES
ÕIGESTI UMBER ASETAD.

J. KAAL

I. PAIM

ALEKSANDR
PARHOMENKO

Tuhat Kunige

UKS TUTARLAPS ELAV
KORD KASVAS JA ELAS
KAUGEL JAAPANIMAAL HIROSIMAS.
TA ÕNNELIK OLI
JA TÕOKAS TA OLI,
SADAKO OLI TUDRUKU NIMI.

KORD PEENRAID TA KAEVAS,
KORD UJUTAS LAEVA
VÕI VANNITAS KAUSI SEES NUKKU.
ÄKKI HÄIRESIGNAALI
JA VÄRISES MAA –
POMM LÕHKEDES LINNALE KUKKUS.
LEEK SUITSUGA KOOS
HIROŠIMALE TOOB
SURMAKULVAVA KIIRGUSE LEILI.
AMEERIKA POOLT
SIIA LENDAS PILOOT,
POMMI NAISTELE, LASTELE HEITIS.

Illustreerinud I. TORN

ON KÖRBENUD MAA,
PALJU SURNUID ON MAAS,
UMBERRINGI VAID OIGED JA ÕUDUS.
SADAKO EI KÄI,
VOODI LAMAMA JÄI,
IIAL TERVENA VOODIST EI TÕUSE.
NUUD MEREPIIND SELGE
JA TAEVAS ON HELGE,
SEST SÕDA EI MURISE ENAM.
ON NUKKER SADAKO,
ON HAIGE SADAKO
JA TERVEKS EI SAAGI VIST ENAM.
JUST HOMMIKU EEL
TAEVA LÕPUTUL TEEL
KURGI LAHKUMAS KODUMAALT NÄEB TA.
„UTELGE, KURED,“
SADAKO ON MURES,
„KUI KAUAKS VEEL ELAMA JÄÄN MA?“
KUID VAIKISID LINNUD,
ÄRA LENDASID LINNUD,
PARV KAUGUSES UDUSSE HAJUS.
SADAKO EI TEA,
MIDA TEGEMA PEAB,
MIS SIIS MÕTLES TA VÄIKENE AJU?
„MUL JÕUDU ON VEEL,
VALGEST PABERIST TEEN
LINDE PALJU, NII TUHANDE RINGIS.

KÕIK KURED MA SIIS
ÕUE LENDAMA VIIN
JA JAAPANI LASTELE KINGIN.“
TA HOMMIKUL TÕÖL,
ÕHTUL HILJANI TÕÖL,
NÕNDA PÆEV PÆEVA JÄREL TAL LÄHEB.
TÕÖ KIIRESTI KÄIB,
TUBA LINDE ON TÄIS,
KUID IKKA TA MEELEST NEID VÄHE.
EI TEADA ME SAA,
MILLEST UNISTAS TA,
LÕPP LÄHENES, JÕUST TULI NAPPUS.
KUS OLED, SADAKO?
EI OLE SADAKOT,
JULM KIIRITUSHAIGUS TA TAPPIS.
TAL OLI NII RASKE,
KUID JAAPANI LASTEL'
SADAKO JÄÄB ALATI MEELDE.
NÄE, KURED ON SEAL
ULAL PILVEDE PEAL,
TEMA KURED KÕIK LÄHEVAD TEELE!
JUBA LENDAVAD NAD
IGAL MANDRIL JA MAAL.
RAHVAIN RAHULE KUTSUVAID KURED.
„SEISKE KINDLALT KUI SEIN,
ÕELGE SÕJALE EI,
ET POMMIDEST LAPSED EI SUREKSI!“

Tõlkinud H. MÄND

Joonistanud E. VALTER

V. Pöelsepp

REINU KÜÜL

Aianurgas koolimajas
Rein on koolijuhatajaks –
õpilasi on tal viis.
Täna koolis sigin-sagin,
laisal kahel, viied tragil –
eksamil on ikka nii.

Kitse-Malli edusammud
spordis tundud juba ammu –
lemmikalaks on tal poks.
Täna, eksamite ajal,
lõi ta Reinust õpetaja
pöösastesse mats ja pots.

Pollal annet keelte peale,
eksami teeb väga heale:
Reinu jutust aru saab.
Püüab Rein ka Polla kõnest
aru saada sõnast mõnest –
aga kuidagi ei saa.

Kõik on hästi, aga kahel
matemaatikas on kahel –
need on tibud Kiiks ja Kaaks.
Kumbki päevas muna muneb,
aga nii kui pesalt tuleb –
kisa lahti: „Ka-ka-kaaks!”

Kukk peab laulutunnist lugu,
temal üsna ühtelugu
hele lauluviis on suus.
Eksamil tal tuli pähe
laulda: „Mulle viiest vähe!
Pane kukelee-ku-kuus!”

Pragab Rein: „Kui teie kumbki
tunnete vaid ühe numbri
istuma ma jätan teid!”
Kanad rõõmsalt: „Mis võiks enam
istumisest olla kenam
pehmel pesal? Tänan, Rein!”

Illustreerinud A. SALDRE

„Neegripoiss Tom“ – 6-aastane MARGUS HAN-
SON Tallinnast.

TEEME LAHTI POSTIPAUNAI

„Punamütsike“ – 6-aastane ANNE PAA-
SIK Orissaare Laste Päevakodust.

Luuletuse „Oktoobripühadeks“ kirju-
tas Tartu 8. Keskkooli IV-b klassi pio-
neer MARIKA PRUULI.

OKTOOBRIPUHADEKS

LASEME LIPPUDES LEHVIDA TUULTEL,
LAULUDEL KÕLADA MEIE HUULTEL,
KOSTKU ME PUUDED ULE MANDRI JA VEE:
AVATUD MEILE ON KOSMOSETEEI

MINU MERISEAD

Mul on kodus neli merisiga. Kaks on pruunid,
üks on valge ning üks on valget ja musta värvi. Sil-
mad on pruunidel merisigadel mustad, valgetel aga
punased. Kõrvad on neil väikesed ja sabasid üldse
ei ole.

Küll nad on naljakad! Kui süüa tahavad, siis tee-
vad täitsa niisugust häält nagu pörsad, aga kui
kõhud on täis, siis lõövad nurru nagu kassid.

Mulle meeldivad merisead väga!

KALEV KOLPAKOV,
Jõgeva raj. Vaimastvere Kooli
II klassi õpilane

ARMASTAN KINO

Sageli käin kinos lastefilme vaatamas. Mulle
meeldib kangesti kinos käia. Seal näeb alati mi-
dagi huvitavat.

Kui lähen kinno, siis võtan ka oma armsa õe
kaasa. Talle meeldivad kõige rohkem värvilised
pildid. Nii käimegi õega kahekesi kinos.

TIIU VAIK
Mustveest

NÄGIN HELIKOPTERIT

Ühel suvepäeval olin ma isa juures karjas.
Isa karjatas kolhoosi noorkarja.

Mina võtsin karja kaasa ka oma aabitsa.
Karjas lugesime jutte isaga kahekesi.

Korraga kuulsin mürinat, vaatasin üles ning
hüüdsin: „Isa, vaata, mis seal lendab!“

Nüüd tuli mulle meelde, et see on helikopter,
sest ühest „Tähekesest“ oli tarvis välja lõigata ja
kokku kleepida helikopter.

6-aastane ÜLO RAIDLA
Võru rajoonist

„Portree“ – 6-aastane HEIKI HALLEMAA
Valga 1. Lastekoolist.

SALUUT

U. Leies

PASUN HUUAB:
„TUUT-TUUT-TUUTI!“
TÄNA LINNAS ON SALUUTI
RUTTU LIPUD LAEVAMASTI,
JUBA KOGUPAUKE LASTII
PIDUEHTES NUUD ON LAEVAD,
TULESÄRAS MAA JA TAEVAS...

PASUN HUUAB:
„TUUT-TUUT-TUUTI!“
SEE ON SÖPRUSE SALUUT.

Kes on
targem?

H. RAMMO

TEGELASED: SIIL.

ORAV.
JÄNES.

Lavapildiks on mets. Puude all istub Siil.

SIIL: Täna on ilus ilm. Päike paistab nii kenasti, et kohe mõnus on istuda.

ORAV (*käevangus on tal korv viie seenega, tulles*): Tere, Siil!

SIIL: Tere, Orav! Mis sa kõn-
nid ringi? Tule ja istu ka päi-
kesepaistel!

ORAV: Mul ei ole aega.

SIIL: Mitte kunagi ei ole sul aega!

ORAV: Pole midagi parata, pean talveks seeni korjama. (*Orav tahab edasi minna, kuid samas tuleb nii suure hooga Jänes, et jookseb Oravale otse sülle.*)

ORAV: Mis sa tormad? Kas jooksed jahimehe eest ära?

JÄNES: Pole ma ühtki jahimeest näinud ega püssipauku kuulnud. Tulin teile hoopis teatama, et ma olen nüüd tark. Nii

tark, et mul on raske metsas edasi elada. Ma olen kõige targem!

ORAV: Kuidas sa äkki nii targaks said?

JÄNES: Käisin külas ja piilusin koolimaja aknast sisse. Seal õppisid lapsed parajasti numbreid tundma ja mina õppisin ka kõik numbrid selgeks.

SIIL (*põlastavalt*): See ka mõni tarkus!

JÄNES: No ütle üks number, kui sa tead!

SIIL: Ma tean neid küll.

JÄNES: Ütle siis üks number!

SIIL (*uhkelt*): I!

JÄNES (*naerdes*): I-i! I pole üldse number, vaid hoopis täht.

ORAV: I on muidugi täht.

SIIL: Missugused need numbrid siis on?

JÄNES (*keksides*): Mina tean! Mina olen kõige targem! Kõige targem!

SIIL: Ei tea sa midagi!
JÄNES: Tean! Kuulake, ma loen teile. (*Uhkelt.*) Üks, kaks, kolm!

ORAV: Aga edasi?

JÄNES: Mis edasi? Rohkem numbreid ei ole olemaski.

ORAV: On olemas! Sina ainult tulid liiga ruttu sealt koolimaja akna tagant ära.

JÄNES: Ei tulnud ruttu. Mina tean! Mina olen kõige targem!

ORAV: Kui sa oled kõige targem, siis ütle, mitu seent minu korvis on?

JÄNES: Kohe ütlen! (*Seeni lugedes.*) Üks, kaks, kolm...

ORAV: Aga siin on veel seeni. Näed neid?

JÄNES: Näen.

ORAV: Loe kõik ära!

JÄNES (*lugedes*): Üks, kaks, kolm...

ORAV (*edasi lugedes*): ...Neli, viis.

JÄNES (*imestades*): Neli ja viis? Kas need on ka numbrid?

ORAV: Ka need on numbrid. Numbreid on veel palju. Kuid minu korvis on praegu viis seent. Seda on talveks vähe, pean edasi korjama. Head päeva! (*Läheb ära.*)

JÄNES: Siil, kas sa usud, et neli ja viis on ka numbrid?

SIIL (*uniselt*): Võib-olla. Mind tegid need numbrid kangesti uniseks. Lähen põõsa alla magama. (*Läheb ära.*)

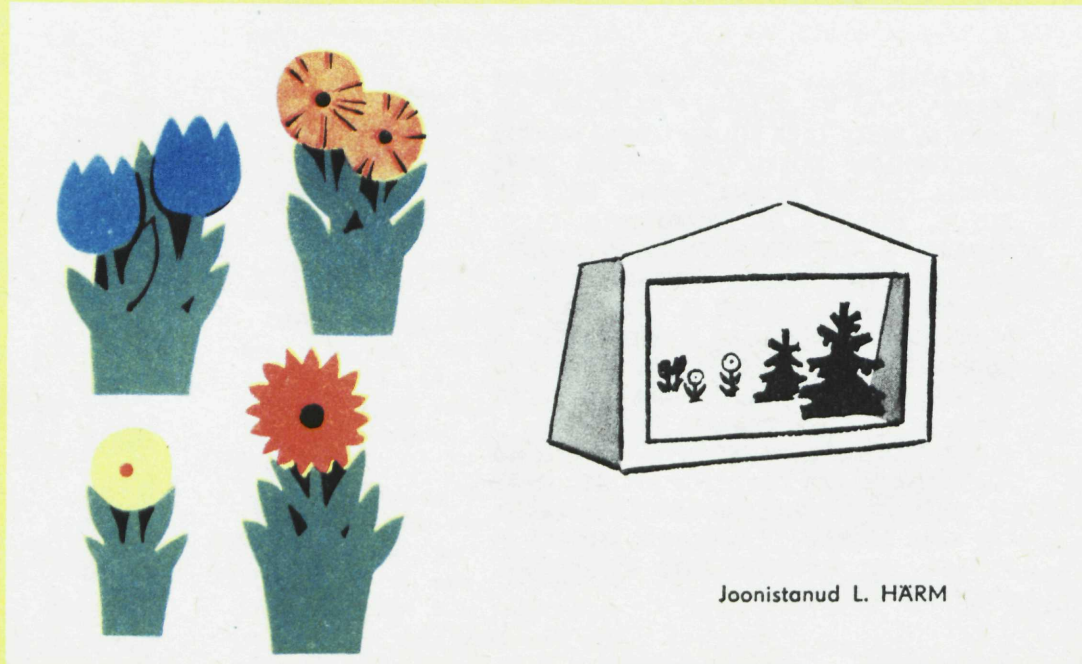
JÄNES: Neli ja viis? Kui need on tõesti ka numbrid, kes siis on meist kõige targem: kas mina, Siil või Orav?

SEEKORD SAAD TEHA ENDALE „LASTE TEATRI“. LÕIKA VÄLJA LAVA, PUU, LILLED, SIIL, ORAV JA JÄNES. LAVA KULJED MURRA MÕÕDA PUNKTIIRJOOINI KOKKU, NII ET LAVA JÄÄKS LAUALE KINDLALT SEISMA. PÄRAST SEDA TEE PUULE, LILLEDELE JA LOOMADELE LAUAPABERIST 5 SENTIMEETRI PIKKUSED ALUSED. ALUSTELE LÕIKA PIKUTI KESKELE 3-SENTI-MEETRISED AVAD. ESEMED JA LOOMAD PANE PUNKTIIRJOOENENI ALUSTE AVADEST SISSE JA MURRA NAD PUSTI SEISMA. SIIS ASETA PUU JA LILLED LAVALE. NUUD LÕIKA KA KORV VÄLJA JA PANE SEE ORAVALE KÄEVANGU.

KÕRVALOLEVALT LEHEKULJELT AGA LEIAD PISINÄIDENDI „KES ON TARGEM?“. SIIL, ORAV JA JÄNES ONGI SELLE NÄIDENDI TEGELASED. ÕPI OMA SÕPRADEGA NÄIDEND SELGEKS JA ESITAGE SEE OKTOOBRILASTE KOONDUSEL, LASTEAIAS VÕI KODUS.

Joonistanud L. HÄRM

S. Kummel JÕUMEESE NOTSU

Emalubas notsu välja jalutama. Notsu keeras oma saba rõngasse, ruigas ja läks. Teel tuli talle vastu uss. Ussil olid seljas väikesed karvad, mis olid krässus ja hästi lõbusad. See polnudki uss, vaid hoopis pävakoer Sametjalg.

„Tere, Notsu,“ liigutas ta vurre, „lähen Päikese juurde, et karvakestega valgust koju tuua.“

„Tule katsume parem jõudu!“ ütles Notsu ja tõukas oma ümmarguse kärsa pävakoerale kõhu alla.

Sametjalg keris enda kokku ja veeres nagu kollasekirju kera kasteheina varre vastu.

„Miks sa mind tõukasid, paha Notsu,“ nuuksus pävakoer Sametjalg, „nüüd läksid kõik mu karvakesed sassi ja ma pean neid kaua harjama, enne kui Päikese silma alla julgen minna! Ja Päike võib selleks ajaks juba loojas olla ning mul jääbki valgus toomata.“

„Eks ole ma suur jõumees!“ uhkeldas Notsu. „Vaevalt sain sind puudutada, kui veeresid nagu kartul.“

Notsu astus, kärss kikkis, tähtsalt edasi ja jõudis kapsaaeda.

„Ruik, kapsapead, kuidas lehed kasvavad?“ hüüdis ta lõbusalt ja vaatas pikka-pikka kapsarida. „Seisate nagu sõdurid reas, tulge parem jõudu katsuma!“

„Ei saa, peame veel kasvama. Lehed alles pisikesed ja juuredki nõrgad. Tule sügisel tagasi, siis oleme suured,“ vastas roheline käharate lehtedega Kapsapea.

„Pole midagi,“ ütles Notsu. „Vaata, kui palju mul jõudu on!“ ja mükas rohelist kapsapead. Kapsapeal tuli juur maa seest välja, ta vajus küljeli ja mööda ta põski veeresid suured pisarad.

„Miks sa niimoodi tegid,“ nuttis ta, „nüüd ma ei saagi enam suureks kasvada!“

„Mina olen jõumees,“ ruigas Notsu ja sammus edasi. Ta jõudis õue. Seal oli suur vinnaga kaev ja selle kõrval mullavärvi traktor.

„Tere, Masin!“ ütles Notsu.

Masin ei vastanud midagi.

„Mina olen suur jõumees,“ ütles Notsu. Masin oli vait.

„Noh, nüüd sa näed, kuidas ma sulle tuule alla teen. Lendad sinna-samasse, kuhu Sametjalg ja Kapsapea.“

Notsu taganes paar sammu, ajas oma roosa kärsa õieli ja lõi kõigest jõust vastu Masinat.

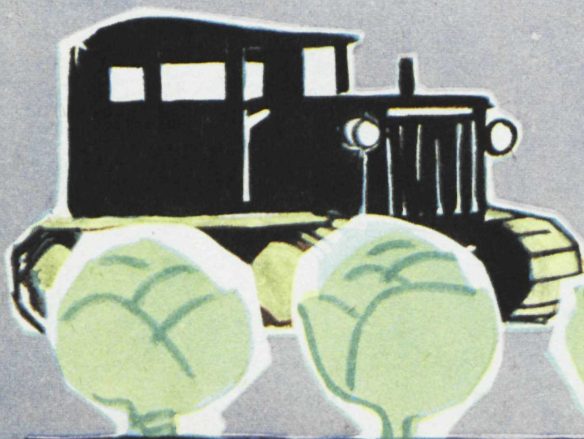
Masin ei teinud väljagi, kogu õu aga rökkas heledast pörsakisast.

„Miks sa mulle haiget tegid?“ kiljus Notsu. „Ise oled suur, aga väikese vastu nii paha!“

Nii sai suurest jõumehest jälle väike poriste sõrgadega pörsas, kes valutava kärsaga koju lonkis.

Illustreerinud H. JÕERUUT

ELKNU Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 11 – 1962
Toimetuse kolleegium: L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, L. Põhi, H. Raigna.

Toimetaja H. Pukk. Kunstiline toimetaja E. Pikk.
EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Laduda antud 1. X 1962. Trükkida antud 12. XI 1962. Trükitary 43 000. Paber 60×90, 1/4.
Trükkipoognaid 2. Arvutuspoognaid 4. MB-09017. Tellimise nr. 1432.
Trükkikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41.

Ilmub kord kuus. Üksiknumber 15 kop.

Журнал „Звездочка“. На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

Esikaanel A. VENDERI joonistus
„Näete, isa on rongkäigus!“

UUS FILM

UUS FILM

UUS FILM

Joonistanud L. VERNIK

Väike mängumotoroller on kurb. Ta sattus päris juhuslikult mänguasjade kaupluse asemel auto-kauplusesse. Seal ei ole temast ükski ostja huvitatud. Kuid väike motoroller tahab, et lapsed temaga mängiks. Ta otsustab minna laste juurde ja neile rõõmu valmistada. Väikese motorollerite teekond on

täis põnevaid seiklusi. Ta on hädas koertega ja kardab piimaautot. Aga kui ta näeb, et rästik tahab tillukesele tüdrukule liiga teha, läheb ta julgelt tüdrukule appi. Tee viib läbi metsa, kus motoroller kohtub rähni, hirve, oravat ja kurja salakütli. Siis sõidab ta maanteele ja pörkab seal kokku kinna- autoga. Lõpuks jõuab väike mängumotoroller laste- aia laste juurde.

Niisuguse toreda nukufilmi kirjutas lastele kir- janik Eno Raud. Väikese mängumotorollerite seiklusi filmitakse praegu kinostuudios „Tallinnfilm“. Kui film saab valmis, siis läheme seda kinno vaatama.

